

Подарували мені Пегасика...

Віктор Баранов

Подарували мені Пегасика
симпатичного, керамічного.
Він стоїть на моєму столі,
імітуючи біг а чи й навіть лет
(бо ж крилатий, з легендою згідно).
Усім своїм виглядом динамічним
закликає мене в політ
фантазійності, образів та метафор,
інспіруючи те,
що банально зоветься
натхненням,
творчим неспокоєм, –
щоб лиш я не закис у сидінні,
адже добре відомо: під камінь
незрушний вода не тече.
Добрий Пегасику!
Дякую за старання.
Наївність твоя зворушує
і розчулює.
Але я не прагну польоту над тим,
що вже бачив і знаю.
І Муза моя втомилася
від гармидеру, гуркоту, свисту,
від стрімголовості світу,
що й сам себе не збагне.
Дай відпочити крилам,
походи по землі – а раптом
десь натрапиш
на заповідний куточок,
галяву незайману,
незамулене джерело.
Отоді поклич мене
срібним іржанням –
я прилечу.

09.08.2013 р., Ровжі